

τὸ ὄνομά μου ἰσχύσῃ νὰ νικήσῃ τὴν ἀλαζονίαν τῶν καρδιῶν καὶ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς ὑπερφηκνίας νὰ μεταφέρῃ τὰς εὐτυχεῖς ἐκεῖνας εἰς τὴν ἀτραπὸν τοῦ Παραδείσου, τοῦτο θὰ ἦναι ἡ μεγίστη τῶν ἀγαλλιάσεων, ἣν δύναται νὰ αἰσθάνῃ ἡ ψυχὴ μου, ὅπου δῆποτε καὶ ἂν ὁ Πλάστης εὐαρεστηθῇ νὰ τὴν τοποθετήσῃ. "Αν ὅμως ἡ εὐγενὴς σύζυγος καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ κόμηςτος ἔχωσι καρδίας συγκινουμένας εἰς τὰς συμφορὰς τῆς ἀνθρωπότητος, τότε ἀγάπα αὐτάς, Γισμόνδη, ὡς ἡγάπησας ἐμέ. Μήποτε ταράξῃς αὐτάς διὰ τῆς διηγήσεως τῶν θλιβερῶν μου περιπετειῶν, καὶ μὴ ἐλαττώσῃς διὰ τοῦ ὀνόματός μου τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν ὁ Ὑψιστος δὲν πύδοκῃσε νὰ χορηγήσῃ εἰς ἐμέ, καὶ ἐχορήγησεν εἰς ἐκεῖνας, ὡς εἰς ἀξιώτερας. "Αλλ' ὅταν μακρὰν πάντων θὰ μένης μόνη ἐν τῇ κοιτῶνί σου καὶ θὰ δύνασαι ἐλευθέρως νὰ ἐνθυμῇσαι τὰ ἔτη, τὰ ὁποῖα παρήλθον, ὦ! τότε, ἀγαπητὴ μου Γισμόνδη, ἀφιέρωσε καὶ εἰς ἐμέ ἓνα στεναγμόν. . . μίαν σκέψιν. . . ἓν δάκρυ. . . Ὅθι τὸ γνωρίσω βεβχίως τὸ δάκρυ ἐκεῖνο, καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω δι' ἐνὸς δακρύου.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἡ ὠρχία τεθλιμμένη, ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδε τὰς δεσποινίδας τῆς τεταραγμένης ἐξ ἐντροπῆς, τὴν δὲ εὐγενὴ Γισμόνδην ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ πλέον τὸσον ἀπηλπισμένους λόγους. Μακρὰ σιωπὴ ἐπεκράτησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ. Αἱ δᾶδες ἔρριπτον ὠχρὸν φῶς ἐπὶ τῶν νεανίδων ἐκεῖνων, αἵτινες ἐφαίνοντο ἐν στάσει θρηνουσῶν, — ὥσπερ ἀγάλματα διασήμου τεχνίτου, προωρισμένα νὰ κοσμήσωσι τοὺς τάφους τῶν ἰσχυρῶν.

"Ἡ Ἰόλη, ἀφοῦ ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν σκεπτικὴ, ἐκινήθη αἴρνης καὶ δραμοῦσα ἔλαβε διὰ τοῦ βραχίονος τὴν Γισμόνδην, ἣν μετὰ μητρικῆς στοργῆς ἤρξατο νὰ παρηγορῇ, ἀπομάσσουσα διὰ τοῦ μανδηλίου τὰ δάκρυά της, καὶ λέγουσα ἐπιχαρίτως:

— "ὦ! μὴ κλαίης, Γισμόνδη, μὴ κλαίης. . . Δυστυχὴς ἡ ἐξαναγκάζουσα εἰς δάκρυα τὴν καλλονὴν. . . Παναγία Παρθένε! "Ἡ δυστυχία μου εἶναι μεγαλειτέρα τῆς ψυχῆς μου, καὶ ἀναγκάζομαι νὰ ἐκκενῶ αὐτὴν εἰς τοὺς ἄλλους. . . Μῆτερ τῶν τεθλιμμένων! . . ἡ θλιψίς μου εἶναι βαθυτάτη. . . ἀλλ' ἄρκει. . . "Εγὼ εἶμαι ἀθῶα. . . ἀλλ' ἂν ἦναι προωρισμένον νὰ πῶ τὴν κύλικα τῆς λύπης, ἃς μὴ καταναλώσῃ τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός της μετ' ἐμοῦ καὶ ἡ προσφιλεῖς αὕτη κόρη. . . "Ἡ ὑπόθεσίς της ἃς χωρισθῇ ἀπὸ τῆς ἰδίας μου. "Εγὼ μόνη θὰ ὑποφέρω δι' αὐτήν, διὰ τοὺς γονεῖς μου. . . διὰ πάντας.

"Ἡ Γισμόνδη ἔπαυσε νὰ κλαίῃ καί, ἀνακαλέσασα ἐπὶ τῶν χειλέων της τὸ μείδιμα, — καίπερ ἓν δάκρυ ἐξηκολούθει τρέμον ἔτι ὑπὸ τὰ μακρὰ βλέφαρά της — ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς περιπτύξεις τῆς εὐγενοῦς Ἰόλης καὶ διὰ φωνῆς γλυκείας εἶπεν αὐτῇ:

— Δὲν με λυπεῖτε, οὐδὲ δύνασθε νὰ λυπήσετέ τινα, ὑμεῖς, ἡ μόνη μου χαρά, ἡ μοναδικὴ καὶ προσφιλεῖς φίλη μου. Καὶ ἂν ἀκόμη ἡ τύχη ἤθελε θέσῃ μεταξύ

ἡμῶν τὴν ἀπόστασιν, ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξύ τοῦ ὑποτελοῦς καὶ τοῦ βρόχου, αἱ ψυχαὶ ἡμῶν ἤθελον αἰσθάνῃ ἀμοιβῶν πόθον. "Ὅ,τι καὶ ἂν σκέπτεσθε περὶ ἐμοῦ, ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ, Ἰόλη! σὰς ἀγαπῶ, ὅσον δύναται τις ν' ἀγαπήσῃ πρᾶγμα γήινον, μετὰ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀγίους του. "Αλλά, δι' ἀγάπην τῆς Παναγίας, καταπραΰνετε τὴν ἀνέλπιδά ταύτην θλιψίν. . . "ὦ! ἂν εἰξεύρετε πόσῃν πικρίαν αἰσθάνομαι ἐδῶ (καὶ ἐδείκνυε τὸ στῆθός της) βλέπουσα στερευνθεῖσαν βαθμυδὸν τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς σας, μαρκινόμενον τὸ ἄνθος τῆς νεότητός σας, κατῶχρους τὰς ἄλλοτε ροδῖνας παρειάς σας, καὶ τὰ ὠρχία σας ὁμματα καλυπτόμενα ὑπὸ σκότους. . . ἀγαθὴ βεβχίως, ὡς εἶσθε, θὰ κατεβάλλετε πᾶσαν προσπάθειαν νὰ μὴ μοῦ προξενήτε τόσῃν λύπην. "ὦ! ἡ θλιψίς σας, ἐπιτρέψτε νὰ σὰς τὸ εἶπῃ ἡ Γισμόνδη, δὲν προέρχεται ἐκ πράγματος, τὸ ὁποῖον φοβεῖσθε μὴ συμβῇ ἄλλ' ἐκ πράγματος, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ συνέβη. "Ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας μένει ἔτι ἐν Μασσαλίᾳ, δὲν ἐμπνέει δὲ τὸσον φόβον, μετ' ὅλας τὰς εὐλογίας τοῦ Βατικανοῦ, ὅπερ τὸν ὀπλίζει καθ' ἡμῶν. Καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο ἐπίφοβος, ὁ μέλλων κίνδυνος ἀπαιτεῖ εὐσταθεῖαν καρδίας καὶ οὐχὶ δάκρυα, διότι ταῦτα εἶναι ἀνωφελῆ, πρὶν ἢ ἐπέλθῃ ἡ συμφορὰ. καὶ, ἀφοῦ αὕτη ἐπέλθῃ, γελῶτα καὶ ἀξία τῶν δειλῶν. . . "Ἡ θυγάτηρ τοῦ βρασιλέως Μαρμεδέου δὲν εἶναι τοιαύτη. . . "Ἐξ ὑψηλοτέρης αἰτίας, καὶ οὐχὶ ἐκ ταύτης, προέρχονται αἱ ὑπερβολικαὶ αὐταὶ θλιψεις. "Ἐκ τίνος πράγματος, ὑπεκφεύγοντος τὸ κράτος τοῦ λογικοῦ καὶ τοῦ χρόνου, μὴ δυναμένων νὰ χαλιναγωγῇσιν βαθὺ αἶσθημα, ματαίως καταστέλλομενον. . . ἴσως. . .

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

Διήγημα

ΑΛΗΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ

[Συνέχεια]

Τὴν ἐπιοῦσαν τῆς οἰκογενειακῆς ἐσπερίδος, περὶ ἧς ἀρκετὸς λόγος ἐγένετο εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον, ἐσταμάτησεν ἔμπροσθεν τῆς κατοικίας των ἡ συνήθης ἀμαξά. Πάραυτα ἡ κυρία Ὁδρὺ ἔτρεξεν εἰς συνάντησιν τῆς ἐπισκεπτρίας της, καὶ τὴν εἰσήγαγεν εἰς μικρὰν αἴθουσαν, ἀπλούστατα μὲν διασκευασμένην, ἀλλὰ μετ' ἀρκετῆς καλαισθησίας.

— Ποῦ εἶνε ἡ Ἀλίκη; ἦτο ἡ πρώτη ἐρώτησις τῆς νεωστὶ ἐλθοῦσης.

— "Αναγινώσκει εἰς τὸν κήπον, θέλετε νὰ τὴν φωνάξω;

— "Ὅχι, ἀφήσατέ την, ἃς ὠφεληθῇ μεν τῆς ἀπουσίας της καὶ ἃς συνομιλήσωμεν.

Καὶ καθήσασα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ἡ κυρία Φρουασύ, διότι ἐκείνη ἦτο, ἔνευσε τῇ κυρίᾳ Ὁδρὺ νὰ καθήσῃ πλησίον της.

"Ἡ κόμησσα Ἐμμα, ἂν καὶ ἦτο ὑπερτριακοντοῦτις, διετήρει εἰσέτι ὅλην τὴν λάμψιν τῆς καλλονῆς της, καὶ δικαίως συγκατελέγετο μεταξύ τῶν ὠραιότερων γυναικῶν τῶν Παρισίων. Εἰς πείσμα μάλιστα τῆς παροιμίας, ἣτις λέγει, ὅτι αἱ ξανθαὶ δὲν διατηροῦνται ἐπὶ πολὺ, αὕτη ἦτο ξανθὴ καὶ τοῦ ζωηροτέρου μάλιστα ξανθοῦ χρώματος. Οἱ ὀφθαλμοὶ της, σκιαζόμενοι διὰ πυκνοτάτων βλεφαρίδων, ἦσαν κυανοὶ, καὶ προσέθετον εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της ἀρρητον θέλγητρον. Τὸ ὠραῖον, τέλος, πρόσωπόν της συνεπλήρου εὐλύγιστον καὶ κομψὸν σῶμα, καθιστῶν αὐτὴν χαριεστάτην. Ἐνῶ ἡμεῖς σκιαγραφούμεν τὸσον ἀτελὸς τὴν εἰκόνα ταύτην, ἡ κυρία Ὁδρὺ καὶ ἡ κόμησσα, μόναι εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ καθήμεναι πλησίον ἀλλήλων, συνωμίλουν πρὸ μιᾶς στιγμῆς.

— Δὲν ὑπάρχει σκληροτέρα τύχη τῆς ἰδικῆς μου! ἔλεγεν ἡ κυρία Φρουασύ. Ν' ἀγαπῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς τὸν σύζυγόν μου, νὰ λατρεύω τὴν κόρην, ἣν σὰς ἐνεπιστεύθην, νὰ ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ὀνομάσω «θυγατέρα μου» καὶ νὰ ἦμαι ὑποχρεωμένη νὰ κρύπτω εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου τὰ δύο ταῦτα αἰσθήματα, ἅτινα μὲ πνίγουν.

— Νὰ κρατῇτε τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας σας ἐνώπιον τῆς Ἀλίκης, εἶπεν ἡ κυρία Ὁδρὺ, λαμβάνουσα τὰς χεῖρας τῆς κομήσσης, τὸ ἐννοῶ διότι αὕτη πρέπει ν' ἀγνοῇ πάντοτε ὅτι εἰσθε μήτηρ της. Ἀλλὰ πλησίον τοῦ συζύγου σας, ἀφοῦ τὸσον τὸν ἀγαπᾶτε, νὰ στενοχωρῆσθε;

— Τομᾶ τις νὰ ἐκχύσῃ ὀλόκληρον τὴν ψυχὴν του εἰς αὐτάς τὰς δύο λέξεις «σὰς ἀγαπῶ!», ὅταν ἠπάτησε τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον τὰς ἀπευθύνει; εἶπεν ἡ Ἐμμα κάτω νεύουσα.

— Αὐστηρότατα κρίνετε, προσφιλεῖς μου κυρία, τὸ σφάλμα, ὅπερ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐξιλεώσατε, ἐνῶ δεικνύεσθε ἀφ' ἐτέρου ἐπιεικεστάτη διὰ τὰς ἀδικίας, ἃς σὰς ἐπροξένησαν καὶ ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων ἐπῆλθε τὸ σφάλμα σας. Διότι, μόλις ὁ κόμης σας ἐνουμφεύθη, δεχθεὶς ἀμέσως διπλωματικὴν ἀποστολήν, ἀνεχώρησε δι' Ἀμερικὴν, ἐγκαταλείψας ὑμᾶς εἰς Παρίσιους ἐντελὸς μόνην, ἄνευ στηρίγματος, ἄνευ ὑπερασπιστοῦ. Δὲν εἶχατε τότε ἡλικίαν μεγαλειτέραν τῶν δέκα ἐπτὰ ἐτῶν, καὶ οὔτε ὁ ἔρως τοῦ συζύγου σας ἠδύνατο νὰ σὰς προστατεύσῃ, διότι, πρὶν ἐκεῖνος ἀναχωρήσῃ, οὐδεμίαν στοργὴν καὶ φίλτρον σὰς ἀπέδειξεν. Ἦτο δυστυχῶς πεπρωμένον νὰ ὑποπέσητε εἰς ἐπιτηδεῖους ἀποπλανήσεις, εἰς παντοειδεῖς παγίδας, χαλκευθεῖσας μάλιστα παρ' ἀνθρώπου, οὔτινος τὴν χεῖρα ἠρνήθητε, πρὶν ἢ συζευχῇτε τὸν κύριον Φρουασύ.